

Μονομ. Πρωτοδ. Αθηνών 8011/1992

Πρόεδρος: Θεοδώρα Γκοϊνη.

Δικηγόροι: Στ. Λέτσας, Νικ. Μαραγκός, Γεώργ. Κεντρωτής.

Στην υπό κρίση αίτηση εκθέτει η αιτούσα ότι ο δεύτερος εκ των καθών, δια της υπ' αυτού εκδόσεως και κυκλοφορίας προσφάτως των αναφερομένων σ' αυτήν βιβλίων, έργων του πρώτου εξ' αυτών, αντέγραψε κατ' ουσίαν φωτογραφικά τα ίδια αυτά βιβλία που είχε εκδώσει αυτή παλαιότερα, στα πλαίσια συμφωνίας της με τον άνω συγγραφέα τους που ήδη έληξε. Επικαλούμενη, ακολούθως, η αιτούσα ότι η πράξη αυτή, ως εκ της συνδρομής των προς τούτο προϋποθέσεων, αποτελεί πράξη αθέμιτου ανταγωνισμού της και ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση, ζητεί την προσωρινή ρύθμιση της καταστάσεως δια της απαγορεύσεως προσωρινώς της κυκλοφορίας και διαθέσεως των συγκεκριμένων βιβλίων και της κατασχέσεως των ήδη κυκλοφορούντων, με απειλή κατά των καθών χρηματικής ποινής και προσωπικής κρατήσεως για την περίπτωση παραβάσεως υπ' αυτών της αποφάσεως που θα εκδοθεί. Η εν λόγω αίτηση, δοθέντος ότι σύμφωνα με το άρθρο 1 του Ν. 146/1914 "περί αθέμιτου ανταγωνισμού" είναι μεν αθέμιτα ανταγωνιστική η παραγωγή ή η εμπορία ειδών ομοίων ή συγγενών προς ήδη κυκλοφορούντα, που γίνεται με σκοπό προσελκύσεως της πελατείας του αντιπάλου και αντιβαίνει στις ιδέες του κατά γενική αντίληψη χρηστών και εμφρόνως σκεπτομένου ανθρώπου, πλην, όμως απαιτείται η αθέμιτη ζημιογόνος πράξη ανταγωνισμού) να τελείται σε εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές, άρα όχι και κατά την ενάσκηση ελευθερίου επαγγέλματος, όπως είναι αυτό του συγγραφέα, είναι νόμιμη κατά την εκ του αθέμιτου ανταγωνισμού βάση της μόνον ως προς τον δεύτερο εκ των καθών, κατά τα άρθρα 682 παρ.1, 683 παρ. 1, 731, 947 ΚΠολΔ, και 1, 10, 20 Ν. 146/1914, και απορριπτέα κατά την ίδια βάση της ως προς τον πρώτο εκ των καθών. Είναι, όμως, η ίδια αίτηση νόμιμη και ως προς τους δύο καθών κατά την εμπειροχόμενη, κατόι την εκτίμηση του Δικαστηρίου, στα ιστορούμενα σ' αυτήν βάση της, την θεμελιουμένη επί των άρθρων 57, 919 ΑΚ σε συνδυασμό προς τις πιο πάνω διατάξεις του ΚΠολΔ, δοθέντος ότι αθέμιτη ζημιογόνος πράξη ανταγωνισμού που τελείται εκτός του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 1 Ν. 1461/1914 μπορεί να προσβάλλει και την προσωπικότητα τρίτου κατά τις εκδηλώσεις της οικονομικής και επαγγελματικής ελευθερίας και να εμπίπτει, εφόσον συντρέχουν οι προς τούτο προϋποθέσεις, στις προβλεπόμενες την εκ προθέσεως ανήθικη πρόκληση ζημίας διατάξεις του ΑΚ (βλ. ΜΠΡΑΘ 5999/1978 ΕΕμπΔ ΚΘ` 637 όπου και παραπομπές σε συγγραφείς και νομολογία). Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί κατ' ουσίαν η αίτηση, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ).

Από τις ένορκες καταθέσεις στο ακροατήριο των μαρτύρων και από τα έγγραφα που προσκομίζονται, από τους ισχυρισμούς των διαδίκων, όπως τους ανέπτυξαν οι πληρεξούσιοί τους προφορικώς και με τα σημειώματά τους και την εν γένει διαδικασία, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Η αιτούσα και ο πρώτος εκ των καθών είχαν συνεργασία στο παρελθόν με αντικείμενο την εκμετάλλευση από την αιτούσα έργων που έχει συγγράψει ο άνω καθού. Η τελευταία τους τέτοια συνεργασία αφορούσε στην έκδοση σε βιβλία και κυκλοφορία από την αιτούσα, με δαπάνες της, εκτός άλλων και των έργων του εν λόγω συγγραφέα καθού "....." και ".....", κατά τους όρους που περιέχονται στην από 15.9.1987 έγγραφη συμφωνία τους, η οποία ήταν τριετούς διάρκειας και έχει ήδη από 1.10.1990 λήξει. Την 22.1.1991 ο άνω συγγραφέας προήλθε σε συμφωνία με τον δεύτερο εκ των καθών και ο τελευταίος επανεξέδωσε τα ίδια αυτά βιβλία ανατυπώνοντας φωτογραφικά την προηγούμενη έκδοση της αιτούσας και αλλάζοντας

μόνον τα εξώφυλλά τους. Αυτή η ανατύπωση, όμως, ήταν επιτρεπτή για τους καθών, όπως προκύπτει από τα όσα η αιτούσα και ο συγγραφέας καθού είχαν συμφωνήσει την 15.9.1987. Πράγματι κατά τον υπό τον αριθμό 9 όρο της άνω εγγραφής συμφωνίας τους είχε συνομολογηθεί ρητώς ότι "λυομένης της παρούσας συμβάσεως, είτε δια καταγγελίας του συγγραφέως, είτε δια της παρόδου απρόικτου των δια του παρόντος τιθεμένων προθεσμιών, είτε τέλος δι' οιονδήποτε άλλον σπουδαίον λόγον, ο συγγραφέας, πέραν των εκ της παρούσης συμβάσεως ή εκ του νόμου απορρεόντων δικαιωμάτων του, ανακτά αυτοδικαίως άπαντα τα επί και εκ της συγγραφής των έργων του δικαιώματά του, δυνάμενος και δικαιούμενος να διαθέτει ταύτα ελευθέρως εις οιονδήποτε τρίτον προς εκτύπωσιν, ανατύπωσιν και εκμετάλλευσιν, ανεξαρτήτως της υπάρξεως αδιαθέτων αντιτύπων εις χείρας του εκδότη". Από τον όρο αυτό, οι ρυθμίσεις του οποίου αναφέρονται σε κάθε περίπτωση λύσεως της οικείας συμβάσεως (άρα και στην λόγω παρόδου του συμφωνημένου χρόνου διάρκειας της επερχομένη), όπως αυτό συνάγεται εκ της κατ' άρθρα 173 και 200 ΑΚ ερμηνείας του, λόγω της διαπιστουμένης κατά το σημείο αυτό ασάφειάς του, προκύπτει ότι ο συγγραφέας καθού είχε το δικαίωμα να διαθέσει προς ανατύπωση τα άνω έργα στον δεύτερο καθού μετά τη λήξη της συμβάσεώς του με την αιτούσα. Ως ανατύπωση, εξάλλου, εννοούσαν προφανώς και ήθελαν οι ενδιαφερόμενοι το τύπωμα εκ νέου των σχετικών βιβλίων από τα υπάρχοντα κατά τη λήξη της συμβάσεώς τους εξ εκείνων που η αιτούσα είχε εκδώσει, αφού ανατύπωση από εκτύπωση που εδικαιούτο να κάνει ο συγγραφέας είναι αυτονόητη. Δεν πιθανολογείται, συνεπώς, αθέμιτα ανταγωνιστική πράξη ή αντιβαίνουσα στα χρηστά ήθη ή παράνομη και προσβλητική της προσωπικότητας της αιτούσας συμπεριφορά των καθών, πέραν του ότι δεν πιθανολογήθηκε οποιαδήποτε ζημία της αιτούσας από την παραπάνω έκδοση των βιβλίων αυτών, αντίτυπα των οποίων δεν προέκυψε ότι έχει η αιτούσα στα χέρια της αδιάθετα. Κατ' ακολουθίαν η ένδικη αίτηση πρέπει να απορριφθεί, να συμψηφιστεί, όμως, η δικαστική δαπάνη των διαδικών λόγω εύλογης αμφιβολίας της αιτούσας ως προς την έκβαση της δίκης (179 ΚΠολΔ).